

ВИМОГИ ДО ІНФОРМАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ СТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ

Є. В. Іщенко

*Науковий керівник: О. В. Роскладка, к.ф.-м.н., доцент
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

На сьогодні процес страхування є одним із найбільш інформаційно-насичених видів діяльності. Розвиток процесів світової інтеграції та ринкової економіки зумовлює об'єктивну необхідність наближення до світових стандартів, зокрема у сфері інформаційного забезпечення страхової компанії.

Для будь-якої страхової організації, не залежно від її розміру та обсягу інформації, що вона обробляє, доцільним є створення єдиного інформаційного простору, що дасть користувачам доступ до загальної інформації. Це забезпечує повний взаємний облік великої кількості документів, показників та обчислювальних даних. Без такого простору функціонування малих страхових компаній в принципі можливо, але при цьому виникають проблеми. Що ж стосується середніх та великих страхових компаній, то їх коректна та швидка робота без нього на практиці малоімовірна.

Врахувати всі інформаційні потоки, що циркулюють у різних підсистемах страхування (реєстрацію та обробку інформацію за договорами страхування, контракти з агентами, бухгалтерський облік і аналіз, перестраховання) доволі складно, оскільки вони породжуються і існують у різних, хоч і взаємопов'язаних, підрозділах. Ці інформаційні потоки тісно пов'язані між собою у будь-якій компанії, тому при здійсненні інформатизації необхідно передбачити і зв'язок між автоматизованими робочими місцями (АРМ), що працюють з ними. Таким чином можна сформулювати першу вимогу до інформаційного забезпечення: наявність єдиного підходу та єдиної інформаційної системи [1].

Єдина інформаційна система страхової фірми передбачає, перш за все, ряд вимог до організації робочих місць. Це обумовлено з одного боку внутрішніми умовами: звітною політикою, загальним методологічним підходом в організації діло виробництва, єдиній страховій політиці в рамках концепції розвитку

страхової компанії, а з іншого: існуючою системою зовнішніх вимог: інструктивних матеріалів, нормативних актів, законів і т. д., що також регламентують процес функціонування страхової організації, як складної фінансової структури. Таким чином інформаційна система з однієї сторони повинна бути функціональним відображенням структури страхової організації, а з іншого – однозначно регламентувати дії усіх ланок цієї ж структури.

З цього положення випливає, що будь-яка страхова компанія, починаючи з певного рівня свого функціонального розвитку, повинна мати свій особистий тип інформаційної системи, що найбільш точно відповідає концепції її розвитку і при необхідності може бути оперативним скоригований [2].

Наступні вимоги до інформаційного і програмного забезпечення, на яких доцільно зупинитися, для всіх типів страхових компаній доречно розбити на кілька груп [3]:

Функціональні:

– **Функціональна повнота** – визначає наскільки запропоноване програмне забезпечення, що реалізує завдання, покладені на конкретну підсистему, відповідає поставленим завданням. Дана вимога є однією з основних, оскільки важливо розуміти, що програмне забезпечення, яке виконує багато дій, але не виконує того, що потрібно конкретній страховій компанії, буде для неї зовсім марним, в той час як проста програма, яка виконує саме те, що необхідно, принесе набагато більшу користь;

– **Діапазон продуктивності** – властивість програми, що визначає можливість її ефективної роботи при зміні обсягу оброблюваних даних;

– **Ступінь захисту даних.** Система повинна забезпечувати захист цілісності інформації та обмеження (поділ) доступу до неї.

Модифікаційні:

– **Відкритість програмного забезпечення** – можливість підключення зовнішніх систем, створення власних модифікацій без участі розробника. Дана вимога є досить важливою через часті зміни в нормативній базі.

– **Незалежність програми від апаратно-технічного забезпечення** – можливість роботи програми при зміні обладнання.

Експлуатаційні:

– **Вартість поставки** – відношення витрат на придбання програмного забезпечення до розміру активів організації. Наприклад, в ситуації коли мала компанія не купляє програмне забезпечення через відсутність необхідної суми грошей, а велика – навпаки, через те, що вважає його занадто дешевим.

– **Наявність технічної підтримки.** Необхідно врахувати, що 10–15 % від вартості програмного продукту щорічно буде йти на його подальший супровід.

– **Стійкість і тривалість роботи фірми-розробника.**

– **Витрати на впровадження.** Важливо розуміти, що під витратами розуміються не тільки фінансові кошти, але й час, на який персонал буде відірваний від своєї основної роботи.

Перелік використаних джерел

1. Информационные системы в экономике / под ред. В. В. Дика. – М. : Финансы и статистика, 1996.
2. Черенков А. П. Информационные системы для экономистов : учебное пособие / А. П. Черенков. – М. : Экзамен, 2002.
3. Бойко В. В. Проектирование баз данных информационных систем / В. В. Бойко, В. М. Савинков. – М. : Финансы и статистика, 1992.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ДО МОДЕЛЮВАННЯ СТРУКТУРИ ПОТЕНЦІАЛУ РОЗВИТКУ ТОРГОВЕЛЬНОГО ПІДПРИЄМСТВА

О. К. Кузьменко, к.е.н.

ІНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Початок ХХІ ст. характеризується збідненням світових ресурсів, всесвітніх ринків виробництва і споживання та глобальною конкуренцією. В цих умовах для підприємницьких структур постають питання ефективності використання ресурсів і оптимальної організації виробництва й розподілу. Для керівників сучасних підприємств головним завдання є збереження та нарощування потенціалу та потенціалу розвитку підприємства

[18, с. 168–169]. Ці завдання вирішуються за умови впровадження нових підходів до управління підприємством, розробки нової господарської політики і стратегії, які дозволять йому сформулювати та підтримувати конкурентні переваги в довгостроковому періоді.

Формування структури потенціалу розвитку підприємства, в основному, відбувається на основі моделювання процесів відтворення та імітації поведінки моделі. При цьому, за допомогою моделювання є можливість визначити вплив екзогенних та ендогенних факторів на майбутні результати діяльності торговельного підприємства, провести аналіз, діагностування та оцінку кожної складової на загальний результат, а також вибрати варіант ефективної стратегії розвитку.

Як і будь-яка категорія, потенціал підприємства має свою структуру. В науковій літературі існує велика кількість тлумачень структури. Так, на думку М. Ф. Овчинникова, структура – це «інваріантний» аспект системи [12, с. 267–258], а науковець В. І. Кремянський зазначав, що «структура є розгорнуте вираження сукупності» [9, с. 6]. Якщо розглядати ширші тлумачення поняття структури, то розрізняють: макроструктуру, яка виражає найстійкіші (інваріантні) зв'язки системи, і мікроструктуру – змінні (імовірнісні) зв'язки системи. Сукупність цих структур становить зміст об'єкта або процесу дослідження [20, с. 13].

Існує декілька можливих підходів до структуризації потенціалу підприємства [8, с. 12]: блочно-модульна структуризація та функціональна структуризація. Блочно-модульна структуризація потенціалу підприємства заснована на взаємодії трьох складових, які охоплюють всі стратегічні компоненти підприємства, що дозволяють досягти поставленої цілі, та найбільш повно характеризують внутрішній стан підприємства – ресурсів, системи управління та діяльності персоналу [15, с. 21–26; 8, с. 12]. Система ресурсів містить [16; 8, с. 12]: технічні, технологічні, кадрові, просторові, фінансові, інформаційні ресурси, ресурси організаційної структури системи управління та ділова репутація. Крім ресурсної складової ще виділяють блок системи управління, що складається з трьох підсистем: планування, реалізації